

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

TWEEDE DEEL

DERDE HOOFDSTUK

In het Huis van den Hulpbeul

Blommaert wilde na ernstige gesprekken met de voornaamste Geuzen zich persoonlijk op de hoogte stellen van Oudenaarde's vestingwerken, en eenige dagen na zijn aankomst in de streek, stapte hij, als een oude boer vermomd, de stad binnen.

't Was voorzeker een stout waagstuk, zich te Oudenaarde te vertoonen. Op de markt lag nog de asch van den vuurpoel, die Herman Deschepper verbrand had, en dreigend verhief er zich de ijzeren paal met keten, waaraan de martelaars gebonden werden.

Diepe ontroering greep den burger aan, toen hij zijn woning wederzag!

De gelukkige tijd doemde voor zijn herinnering op. Hier leidde hij eens Agnes, de bekoorlijke bruid binnen, hier werd Pauwelken geboren, hier kwamen kooplieden uit alle landen om zijn beroemde tapijten, hier leefde hij in welstand met die twee dierbare wezens... Maar hier ook sloot hij zijn arme, gemartelde vrouwe de oogen...

O! gruwelijke dag, toen in zijn harte zoo'n vreeselijke wonde geslagen werd... een wonde, die na zes jaren worstelen en zwerven, nog niet was geheeld.

Maar Blommaert mocht niet mijmeren; immers hij bevond zich te midden van vijanden; de dood grijsde hem tegen.

Waren in zijn eigen woning geen Spaansche soldaten gehuisvest?

Toch wilde Blommaert nog eens langs het huis wandelen en door het venster in de welbekende kamer blikken. Zijn gevoel dreef er hem heen.

Een deerne, wier bruine tint, donkere oogen en zwarte lokken haar als een Spaansche deden kennen, zat aan de zijde van een krijgsman te drinken en te lachen. Blommaert zag nog andere vrouwen, allen opzichtig gekleed, en hij begreep hoe de woning, waar zijn reine, kuische Agnes eens haar zalige moedervreugde genoot, thans onteerd werd door de slemppartijen van Spaansche oversten.

Immers, een zwerm van vrouwen volgde Alva's leger.

De vensters stonden open en een der Spaansche officieren,

— 15 —

die waarschijnlijk tegenover zijn boelinne geestig wilde zijn, riep Blommaert een spotwoord toe, en wenkte hem binnen te treden. De burger wilde haastig zijn weg vervolgen, maar eenige krijgslieden, dienaren der oversten, snelden buiten en dwongen hem in de woning te gaan.

— Onbeschaamde boer, gij zijt eerst zoo ongemanierd met uw tronie voor 't huis te staan, en ge weigert te komen, als ik u roep! zei een der heeren in vloeiend Vlaamsch.

Blommaert ontstelde, want in dezen ruwen spreker herkende hij den verrader, Antoon Ravels.

Het bloed bruijste in hem op, en zijn eerste beweging was om den onverlaat bij de keel te grijpen, maar Blommaert had geleerd, zich te bedwingen, en vroeg nu:

— Wat wilt ge van mij?

— Dat ge mij onmiddellijk gehoorzaamt. Zelfs op mijn wenken, landwroeter! tierde Ravels, wiens gelaat reeds de sporen droeg van een onmatig, zedeloos leven. Als ik u roep moet ge komen, verstaat ge dat?

...En nu, heeren en dames, vervolgde de ellending tot zijn gezellen, willen wij ons eens vermaken. Als ge dezen boschaap bekijkt, verwondert het u niet, dat ik verheugd ben van Vlaming Spanjaard te zijn geworden. Onze Vlamingen, die altijd van vrijheid spreken, gelijken de wilde beesten, bij wie ze tegenwoordig leven, en een beschaafd mensch schaamt zich in hun midden te zijn geboren en opgevoed, maar O.-L.-Vrouwe en alle heiligen zegenen onzen genadigen vorst, die aan sommige Vlamingen vergunt Spanjaard te worden, welke eer ook mij te beurt viel. Deze boer moet nu eens brullen als een os en dansen gelijk een getemde beer, wat dunkt u hiervan, dames en heeren?

Een luid gelach schaterde tot over de markt en alle aanwezigen klaptten in de handen om hun bijval met Ravels te betuigen.

Ofschoon de bastaard-Vlaming Spaansch sprak, had Blommaert toch zijn oteerende woorden verstaan, en de fiere burger trilde van verontwaardiging over deze verachtelijke, hoonende taal.

— Zeg vlegel, hernam Ravels, als ge niet wilt, dat ik uw keel gelijk een meelzak laat toebinden, moet ge zeer gewillig zijn en onmiddellijk doen wat ik u gebied. Zing ons een

liedeken, een woest liedeken zooals ge er uitbrult, wanneer ge dronken zijt, en dans tegelijk!

— Ik zing of dans niet, antwoordde Blommaert kort.

— De boer is koppig, ge zijt hem nog niet meester, riep een uit 't gezelschap.

En een deerne met vurige oogen en gitzwarte lokken, die welig op haar bloote schouders vielen, tikte Antoon op de wang, spottend:

— Ik dacht, dat ge uw boschappen beter onder den duim hadt.

Ravels zag zich vernederd... en dat in 't bijzijn zijner Spaansche bijzit; en woedend sprong hij op Blommaert toe, sissend:

— Gehoorzaam of heden nog ligt ge in den donkersten kerker van de stad.

Blommaert deed een stap achteruit; zijn oogen flikkerden, zijn gelaat werd bleek van woede, zijn lippen beefden... en toch wilde hij zich nog bedwingen...

Maar nu voelde hij den adem van den schurk, die hem, zijn vrouw en zijn kind verraden, die zijn nicht ontvoerd, zijn zusters, broeders naar de galg gesleept had... en die adem scheen hem die van een giftig dier toe. Blommaert verloor alle bedaardheid. Snel greep hij Ravels om 't middel en tierend: « Daar, godvergeten schelm! » wierp hij hem t midden der gillende vrouwen, waarvan er twee met 't slachtoffer op den vloer terecht kwamen.

Blommaert maakte van de algemeene verrassing gebruik om naar buiten te ijlen. Voor de deur stond een krijgsman... en weer stak de burger den arm uit, om ook dezen vermeenden vijand neer te vellen, maar hem herkende vluchtte hij met den soldaat weg.

— Deze straat, sprak de krijgsman gejaagd, 't gevaar is nu dreigend... geen getalm... doe wat ik zeg!

Blommaert volgde zijn leidsman, die herhaaldelijk van straat verwisselde en eindelijk de deur eener kleine woning bij de vesten opende, zijn beschermeling binnentrok en dan verlicht uitriep:

— Hier zijn we voorloopig veilig.

In de armoedige kamer zat een nog jonge vrouw, met een droefgeestig voorkomen: de komst dezer onverwachte be-

zoekers scheen weinig indruk op haar te maken, want ze zag nauwelijks op van 't naaiwerk, waarmede ze zich onledig hield.

— Verwacht ge Bert spoedig? vroeg de krijgsman.

— Niet voor den noen. Brengt ge weer een ketter mede?

— Ja... een uurke slechts moet hij hier verborgen blijven, Geertje.

— Leid hem naar den zolder, ge weet, dat elke vluchteling hier welkom is, mits ik hem Ravels en Bert ontrukken kan, hernam de zonderlinge vrouw op somberen toon.

Blommaert en de krijgsman stapten vlug de ladder op en zetten zich op de vliering, onder 't rieten dak neder.

— Waar zijn we toch? vroeg de eerste.

— In het huis van den beul, kapitein, antwoordde « de roode soldaat » want onze lezers zullen hem reeds herkend hebben.

— In het huis van den beul! herhaalde Blommaert verschrikt.

— Wantrouwt ge me weder, omdat ik mijn naam en afkomst verzwijge?

— Neen, neen, maar mij dunkt, er is reden voor mijn verwondering...

— Herinnert ge u, schele Bert nog?

— Die fielt! Is hij beul geworden?

— Hulp-beul... dank aan Ravels' bescherming.

— En die vrouw?

— Is Berts echtgenoot. Vroeger diende ze bij de weduwe Ravels, doch Antoon dwong haar den schelen Bert te huwen, om een schandaal te vermijden.

— Ik begrijp u...

— En begrijpt ge dan ook niet mijn haat voor Ravels en schelen Bert, kreet de vrouw, die ook de ladder opgeklimmen was, want ze had 't gesprek verstaan en gevoelde nu weder behoefte haar hart te luchten. Ik haat Bert, ik haat nog meer Ravels, vervolgde ze op heftigen toon. In het huis zijner moeder verleidde hij mij, en toen ik moeder moest worden, koppelde de schelm, mij ongelukkige, aan den wreeden Bert, een beest. Ik baarde een zoon... maar het kind vertoonde gelijkenis met zijn vader, en nog was de dienaar der H. Inkwisitie, de ketterjager, niet gerust... het arme schaap moest

verdwijnen en terwijl Bert het wicht hier voor mijn oogen worgde, lag de veinzaard, de vader, geknield in St. Walburgakerke... hij moest immers vroom zijn, hij de rechterhand van Titelmans en Corteville! Hij rijdt te paard, fier als een veldheer, hij komt in de huizen der grooten... 'k verduur dagelijks mishandelingen door den heiden, aan wien ik gekopeld ben geworden, onder den zegen van 't zwijn, pater Antonius! En zou ik Ravels niet haten! Daarom bescherm ik zijn slachtoffers, waarvan velen hier reeds een onderkomen vonden, maar ik wil nog heviger wrake... ik wil, ik moet ze... want hier binnen blaakt en schroeit een vuur, dat gebluscht moet worden! Altijd vreesde ik Ravels, die mij van hekserij zou beschuldigen... maar nu is mijn haat sterker dan mijn vrees!

Blommaert had ontroerd toegeluisterd.

Dan dacht hij aan een ander slachtoffer... aan Lysbeth.

— Weet gij ook wat die Ravels met 't meisje van Maria-Hoorebeke deed?... vroeg hij aarzelend.

— Ah! gij spreekt van Blommaerts nichte, die ontvoerd werd! Ravels heeft haar bij zich genomen in Blommaerts woning...

— In Blommaerts woning! herhaalde Jacob, want dat zijn arme nichte in zijn huis zoo geleden had, wist hij nog niet.

— Ja... en dan heeft de schurk haar elders gevoerd... ik meene de woning zijner moeder, doch de brave weduwe was reeds verhuisd naar Gent, om verre van haar vervloekten zoon te zijn... Wat de ellendeling met het ongelukkig meisje verrichtte, weet ik niet... Doch nu is ze in het klooster Maagdendale.

— Weet ge dat zeker?

— Gewis, heere! Op een avond heb ik zulks vernomen uit een gesprek tusschen Ravels en Bert.

— Heb dank, vrouwe, voor die mededeeling, want ik stel in dat meisje een innig belang. Zou ze nog leven?

— Meer dan ik u verteld heb, weet ik niet, heere, Ravels was haar spoedig moede, want lang verbleef ze niet in de woning der weduwe. Kloosters verbergen veel, heer! Maar ik moet naar beneden gaan, niemand mag ons verrassen.

De vrouw daalde de ladder af.

— Gevoelt ge u nu veiliger? vroeg de roode krijgsman.

— Ja, Hoe hebt ge die vrouw leeren kennen?

— Zeker, avonds toen ik hier voorbij kwam hoorde ik haar huilen als een bezetene; 'k drong de woning binnen en zag schele Bert haar bij de haren over den vloer trekken. 'k Heb den beul bij die gelegenheid in doling geslagen, en de arme vrouw was mij daarvoor dankbaar. Den volgenden dag bezocht ik haar, later nog, en spoedig kende ik haar geschiedenis. 't Was niet moeilijk haar tot een bondgenoot te maken. En ze kon ons groote diensten bewijzen.

— Maar zeg mij, wakkere vriend, hoe bevondt ge u voor mijn woning op de markt.

— Ik zag u dezen morgen het bosch verlaten en besloot u te volgen.

— Om mij te helpen in tijd van gevaar?

— Ja, want wij mogen u niet verliezen... Immers op u berust onze hoop. 'k Zag hoe ge in de woning getrokken werdt... en mijn hart beefde. Kapitein, ge zijt onvoorzichtig geweest, veroorloof mij u zulks te zeggen, en het is niet wel van u, want wij stellen op u ons vertrouwen. Ja ik kon uw gevoel begrijpen. 'k Heb alles gehoord, het venster was open, en toen Ravels met zoo'n smak op al die schoone dames terecht kwam, had ik willen lachen, ware ik niet zoo ongerust geweest, maar alles is nog wel vergaan.

— Dan moet ik u, onbekende, weeral mijn innigen dank betuigen, zei Blommaert op warmen toon.

— Eens zult ge weten, wie ik ben, kapitein...

— Maar zijt gij ook niet onvoorzichtig, u zoo te Oude-naarde te wagen?

— Ieder spreekt van den rooden soldaat als van een spookverschijning en zelfs hoorde ik in taveernen de Spaansche krijgslieden allerlei gissingen uiten, doch dank aan mijn talrijke vermommingen kent geen der vijanden mij.

— En ook uw vrienden moeten zich in gissingen verdiepen, merkte Blommaert op.

— Een eed bindt mij, kapitein... moest ik mij bekend maken, mijn macht ware gebroken... Ik heb bewijzen van oprechte trouw gegeven... dat ieder nu mijn geheim eerbiedige!

— Zeker, zeker, maar eens zullen we toch mogen weten wie ge zijt?

— Als ons volk vrij is... of wanneer ik in doodsstrijd lig en nog de kracht bezit mijn geheim te openbaren... doch eerder niet!

— Lysbeth is dus in 't klooster Maagdendale, hernam Blommaert, tot verlichting van den krijgsman een ander punt aanrakende. God geve dat we Oudenaarde mogen veroveren... ook voor haar, mijn arme nichte!

— Zij moet wel verblind geweest zijn, om dien Ravels haar liefde te schenken...

— Ze was oprecht gelijk een duive...

— Maar niet listig als de slangen, zooals de Bijbel er bijvoegt.

— Ravels kon meesterlijk veinzen...

— Ik doorgrondde hem spoedig. Toch had ik sneller moeten handelen en hem onschadelijk maken, toen het nog tijd was. Maar gij allen steltet zoo'n groot vertrouwen in den schelm en ik voelde van vele zijden achterdocht...

— Wij hebben veel geleerd, in de laatste jaren, mijn vriend. Ik heb een driftig karakter, en oordeel daardoor snel, maar dikwijls verkeerd... Het verleden heeft mijn drift getemperd zonder mijn moed te verkoelen... ik heb slechts één levensdoel meer: te strijden voor mijn volk.

— En Pauwelken, uw zoon? Hij moet nu achttien jaren tellen.

Blommaert zweeg een wijle. Groote tranen blonken in zijn oogen.

— 'k Heb u bedroefd, zei de roode krijgsman met meer gevoel, dan men van hem verwachten kon. En 't was evenmin een krijgsmansblik dien hij op zijn gezet richtte... 't was een oogopslag, welke Blommaert plots aan Agnes herinnerde...

— Pauwelken, hernam Oranje's afgezant, mijn dierbaar kind! Neen ik kan hem niet vergeten... en toch is hij voor mij verloren... mijn Pauwelken zal nu wel een monnik wezen, die misschien de broederen en zusteren zijns vaders vervolgt...

Ja, hij was twaalf jaar... maar nog zoo onschuldig, zoo onnoozel... Een eenig kindeke, de lieveling eener te zwakke moeder... van een teeren vader, te teer toch voor zijn zoontje. En zulk een kinderharte is zoo geloovig... en de vijand is

zoo listig. Mijn Pauwelken is misvormd geworden in een somber klooster, en vervloekt wellicht met een oprecht harte den vader, dien men van hem heeft vervreemd.

— Pauwelken u vervloeken! zei de jongeling heftig...

— Zonder het te weten... Hij vervloekt de ketters. Wat zal men hem verteld hebben? Dat zijn vader en moeder door de geuzen omgebracht zijn, misschien? Wie zal ons zeggen welk een net van leugens geweven werd om er mijn arm kind in te verstrikken? Pauwelken is voor mij verloren...

Lang bleef Blommaert in somber gepeins verzonken.

— Hoe lang toeven we hier nog? vroeg hij eindelijk.

— De Spanjolen zullen thans wel ons spoor bijster zijn. Hadden wij maar kleederen om ons opnieuw te vermommen, want 't is klaarlichte dag, en de poortwachters zullen natuurlijk scherp uitzien op ieder, die de stede verlaat. Maar stil... ik hoor iemand aan de deur, 't zal schele Bert zijn.

— Slons, vodde, is het noenmaal nog niet gereed! klonk daar beneden een ruwe stem.

— Het zal onmiddellijk op den disch staan, antwoordde Geertje op slependen toon. Het is nog vroeg, want de noenklok heeft nog niet geluid.

— Ik wil niet, dat gij mij tegenspreekt, ziet ge dan niet, dat ik slecht geluimd ben? hernam schele Bert, zijn hoed op den grond werpend. Zijn vrouw zweeg.

— Kunt ge niet vragen, waarom ik in kwade zinnen ben, wijf! stooft de verdorven kerel weder op.

— Waarom dan, Bert? vroeg zijn echtgenoot onverstillig.

— Waarom? Heb ik er geen reden voor? Verleden week heeft Jan Van der Hagen weer zijn slag gemist, toen hij een ketter den kop moest afhouden, en de lafaard bad de toeschouwers om vergiffenis, terwijl hij weende als een kwezel.

Toch moet ik zijn helper blijven, ik die nooit mis, noch bij 't slaan, noch bij 't steken, of bij 't folteren of branden! En er is nog iets anders dat mij lastig maakt. Een voornaam edelman werd bij Bergen gevangen genomen, de heer van Schoonewalle... een leelijke ketter! En ik hoopte al in dat adellijk vleesch te mogen kerven, maar beveelt Corteville den cipier zoeven niet een kerker in gereedheid te brengen, waar die voorname Geus lang zal moeten verblijven, om zoo

noodig tegen een Spaanschen gevangene uitgewisseld te worden?

— En is die edelman reeds in de stad? vroeg Geertje.

Weinig belang stelde ze in den heer van Schoonewalle, maar misschien kon zij het verborgen tweetal, boven, een nuttige inlichting bezorgen.

— Morgen in de vroege verwachten ze dien deftigen duivelsdienaar. 't Ontbrak er nog maar aan dat men hem met klokgelui inhaalde! Ha! mocht ik eenige weken baljuw zijn, wat zou het te Oudenaarde stinken naar kettervleesch! Maar nu worden de Geuzen stout. Heeft niet een uur geleden een boer... waarachtig een oude, lompe boer, uw vroegeren vriend Ravels in 't huis op de markt, waar de Spanjolen en de vrouwen slempen, tegen den vloer gesmakt, zoodat zijn opgeblazen kop nog een paar duim dikker is?

— Is Ravels ernstig gekwetst? vroeg Geertje.

— Waarom vraagt ge dat? Is het waar, dat die verwaande pochhans hier komt als ik afwezig ben.

— Nooit...

— Ge liegt! Heeft hij u nog niet genoeg getergd, vodde! Ik moest u uit de schande redden... en gij spant weer met dien vergulden lakei van Cortelville samen.

— Nu liegt gij, Bert! Ge weet, dat ik Ravels haat meer dan ik zeggen kan en, moest hij hier komen, 'k stootte hem dit mes in 't harte!

— Moest ge me bedriegen, 'k sleepte u zelf naar den kerker... ik verkondigde overal uw schande!

— Voor wie houdt ge mij? Ja, eens heb ik gezondigd, maar ik heb er ook duur voor geboet!

— Ha! ge zijt niet tevreden in mijn huis, de slet moest een prinsesse zijn!

— De dood zal mij verlossing brengen! Wat scheldt ge mij uit... gij wreedaard, moordenaar! kreet Geertje. Raak me niet aan... of bij alle Heiligen... ik verweer mij met dit mes. Ik ben uw beestachtige behandeling moede... Hoe durft gij nog elken morgen voor Gods altaar neerknielen, huichelaar! Vreest ge dan niet dat vuur uit den Hemel u eens neerbliksemen zal! Maar brave, oprechte menschen moogt gij martelen... gij, de laagste, ellendigste booswicht van Oudenaarde... gij zijt in dienst der Heilige Inkwisitie! O, Godes wreake zal eens vreeselijk deze booze wereld treffen!

Bert scheen verbluft te zijn door dezen onverwachten tegenstand en waagde het niet zijn vrouw te naderen.

Maar trillend van woede siste hij:

— Gij zijt een kettersche... ik hoor het... en al zijt ge mijn wijf, toch zal ik u aanklagen, denkend aan 't sermoen van pater Antonius: wie vader of moeder liefheeft...

— Ontwijd die woorden niet met uw lippen, huichelaar... en zwijg over pater Antonius, uw boezemvriend... Ha! gij zoudt mij aanklagen! Maar ook ik zal spreken... ik weet wie den zoon van den scherprechter vermoord heeft.

— Ge liegt, ge liegt! riep Bert, verbleekend.

— In uw droomen spreekt ge over zaken, die ge verbergen wilt, moordenaar! Klaag mij aan, zoo ge durft... en als Jan Van der Hagen mij ontkleedt bij de pijnbank, zal ik hem wat toefluisteren...

— Zwijg, of ik dood u! kreet de hulpbeul met angst in zijn stem.

— Ik verwacht u... ja, laten wij strijden op leven en dood, want ik walg van mijn bestaan... mijn herte dreigt te barsten, onder al mijn vernederingen! Maar gij durft me niet aanraken... ik heb de kracht weergevonden, om mij te verdedigen, haat en wraakzucht zijn sterker dan de vrees!

— Geertje, laten we niet langer twisten, zei Bert kalmer. Ik zal niet meer hard zijn voor u, doch bewaar mijn geheim...

— Liegen baat u niet, he! nietwaar? Welnu, ik wil ruste... maar behandel me niet meer als een hond, want ik zal opspringen en bijten!

Zwijgend nuttigden ze het noenmaal. Bert vertrok spoedig tot groote verlichting van zijn vrouw, en niet minder van Blommaert en den rooden krijgsman, die met de meeste spanning 't ontstuijmig gesprek tusschen de echtelingen afgeluisterd hadden.

— Slechte tijding, zei Blommaert droevig. De heer van Schoonewalle is gevangen.

— Kent ge hem?

— Wij zijn vrienden... we leerden elkander kennen jaren geleden reeds. Maar de heer van Schoonewalle bevond zich bij de Hugenootten, die graaf Lodewijks leger binnen Bergen versterken moesten. De Hugenootten werden dus verslagen. Bergen moet toch behouden blijven... en daarom

mogen we niet lang meer talmen met de verovering van Oudenaarde.

Mogelijk kunnen we den heer van Schoonewalle bevrijden. Morgen vroeg wordt hij naar deze stad gebracht, zooals we Bert hoorden zeggen.

— Doch langs welken weg ?

— Eer het avond is, weet ik het, kapitein. Ik ken een geheim, dat Bert verborgen wil houden...

— De moord op den zoon van den beul ?

— 'k Herinner mij die misdaad, welke natuurlijk weer den geuzen aangewreven werd. Dank aan dit geheim, is schele Bert in mijn macht.

— 'k Wilde wel naar het woud terugkeeren, zei Blommaert.

— 'k Zal Geertje eens roepen.

De vrouw verscheen en de roode krijgsman vroeg haar of ze hem en zijn gezelschap geen vermomming bezorgen kon.

— Een mantel ? vroeg Geertje. Ik heb eenige goede vrouwenmantels, door Bert meegebracht en afkomstig van ketterinnen.

— Geef maar op, beter dienst dan ons te beschermen kunnen ze niet doen, hernam de jongeling.

Vermomd als vrouwen verlieten beide Geuzen de hut ; ze hadden de kap over 't hoofd getrokken en droegen ieder een korf naar de wijze der boerinnen. Ongehinderd geraakten ze uit de stad.

Op den anderen oever der Schelde naderde een monnik.

— Pater Antonius, fluisterde de roode krijgsman. Hij zal ons vlak in 't gelaat bezien, zooals hij dikwijls met vrouwen en nog liever met jonge dochters doet.

Antonius kwam inderdaad recht op de vermeende vrouwen aan en voor de jongste van 't tweetal blijvende staan, prevelde hij :

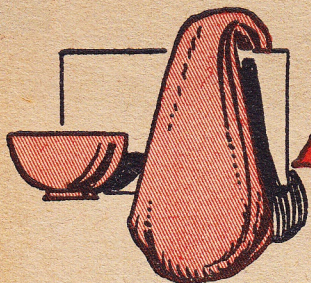
— Ik schenk u mijn vrede, mijn dochter.

— En ik schenk u dit, antwoordde de roode krijgsman, den vrijpostigen geestelijke zulk een hevigen slag in 't gelaat toebrengend, dat hem 't bloed uit den neus sprong. Een hevige stoot in de borst deed den verrasten monnik ter aarde storten, waarna de Geuzen zich ijlings uit de voeten maakten.

Spoedig waren ze nu boven op den heuvel, in 't dichte woud.

EEN

HELDEN



STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS



EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

1926